

156
Другото се държеше за полите ѝ. Двете по-големи стояха малко по-надалеч, с вързопи дрехи и покътнина в ръце.

Най-сетне вратата се полуоткрехна. Яви се стар прислужник, който триеше сънливо очи.

— Каква е тая среднощна врява, за Бога! Време ли е сега да се иска милостиня!

— Аз моля подслон за през нощта... — пшъпна жената — ако не заради мене, смилете се за невръстните деца...

Откъм двора прогърмя гласът на кмета:

— Прибирай се, Иохан! Що за дързост! Пусни кучетата!

Зад прегърбената снага на слугата застана снажната осанка на градския първенец.

— Какви времена станаха... Човек не може да дремне миг от крадци и скитници! Какво искаш, жено!

Той дигна високо ръчния фенер, който носеше в десницата си, с другата си ръка се загърна по-добре, за да се запази от устрема на вихъра.

пресека
Жълтият пламък с ярък сноп светлина мрежата на снега, освети лицето на жената, полузакрито зад качулката на вълнената наметка. Кметът застана смразен на мястото си, неспособен да каже нито дума. Пред прага му стоеше в смирена просба самата ландграфиня.

Елисавета!

Той разтвори широко очи, като пред някакво страшно видение. След това безшумно и бързо притвори портата, дръпна катанеца, залости. Кой би дръзнал да прибере в дома си изгонената от Хайнрих Распе вдовица с децата ѝ? Нямаше ли още следния ден да увисне на въжето, или да бъде отведен на мъчение връз градския площад?

На много порти почука тази нощ Елисавета и навсякъде намери все същите неверни и жестоки люде, все същите безмилостни сърца, загрижени единствено за живота и имота си.

Ландграф Лудвиг бе мъртав. Бяха донесли от далечния Отранто осо-